

Eva's keuzes.
Fantasie of waarheid.

Schrijver: Natascha Ankoné
Coverontwerp: Anton Selman
ISBN: 9789461934338
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Natascha Ankoné

Proloog

Mijn hele leven lang, en dat is lang, heb ik me afgevraagd of ik wel goede keuzes heb gemaakt. Nu, vele jaren later, kan ik er niets meer aan veranderen. Ik kan er alleen mee omgaan zoals het is.

Daarmee begon ik de eerste twee verhalen. De verhalen over mijn leven en het is natuurlijk erg toepasselijk om mijn derde verhaal daar ook mee te beginnen. Het eerste verhaal gaat over het begin van mijn leven, hoe ik Alex leerde kennen en de dingen die we beleefden op de camping. Hoe ik daarna Tristan leerde kennen en wat wij allemaal meemaakten. Hoe ik Lars leerde kennen en kwam te overlijden.

Het tweede verhaal gaat over alle dingen die gebeurd zijn na mijn overlijden. De keuzes die ik moest maken, de drama's en alle andere dingen. Het vertelt over Sean en hoe ik erachter kwam dat Tristan ook nog een broertje had, Jack. En nu gaat dit verhaal verder waar het de laatste keer is geëindigd, mijn tweede overlijden.

Nieuw begin, geen nieuwe kans

‘Au,’ fluisterde ik zachtjes en probeerde mijn ogen open te doen.
‘Hier lieverd, drink dit,’ hoorde ik iemand in de verte zeggen en voelde hoe er vloeistof in mijn mond werd gegoten. Geschrokken slikte ik alles door en deed mijn ogen open. *Cola*, dacht ik verbaasd en toen kwam het besef.
‘Wat heb je gedaan?’ gilte ik kwaad tegen Alex en probeerde hem te slaan.
Eva, nee, hoorde ik Jack en Tristan schreeuwen, maar het was te laat.

‘Iris, lieverd. Doe je ogen alsjeblieft open.’
Verbaasd deed ik mijn ogen open en keek om me heen.
‘Wat doe ik hier? Wie ben jij?’ vroeg ik aan de jongeman naast me.
Ik lag in een ziekenhuis, maar ik wist niet waarom. Eigenlijk wist ik helemaal niets meer. Wie was ik? Wie was hij?
‘Lieverd, je hebt een auto-ongeluk gehad en toen heel lang in coma gelegen,’ zei een mevrouw die mijn hand vastpakte.
‘Mama,’ fluisterde ik zachtjes en keek haar opgelucht aan. *Gelukkig, ik weet nog wie mijn moeder is.*
‘Ja, lieverd. Ik zal de dokter even halen om te zeggen dat je wakker bent,’ zei ze en liep de kamer uit.
‘Weet je nog wie ik ben?’ vroeg de man naast me.
Voorzichtig kwam hij naast me zitten en pakte mijn hand vast.
‘Ik herken je wel, maar daar houdt het ook mee op,’ fluisterde ik zachtjes en dat was de waarheid. Ik herkende zijn gezicht, maar meer ook niet.
‘Ik ben Dave. We hebben al jaren verkering en we zouden gaan samenwonen. Weet je dan helemaal niets meer, schat?’
‘Nee,’ snikte ik zachtjes en keek naar buiten. *Waarom kon ik me niets meer herinneren? Waarom praat ik met mezelf in gedachten? En waarom voelt dat zo vertrouwd?*
‘Hallo, Iris.’
Verbaasd keek ik naar de vrouw naast me en zag dat ze zich een beetje ongemakkelijk voelde.
‘Hallo,’ zei ik zachtjes en keek haar bedenkelijk aan. *Ik ken haar.*
‘Hoe gaat het vandaag met je?’
‘Dat weet ik niet zo goed,’ antwoordde ik en keek haar vragend aan. ‘Mijn hoofd doet pijn, eigenlijk mijn hele lichaam.’

‘Dat is logisch. Je hebt een zwaar auto-ongeluk gehad. Daarbij heb je een zware hersenkneuzing opgelopen, je benen waren op twee plaatsen gebroken en je linkerarm ook. We hebben je twee maanden in coma moeten houden, zodat je hersens de rust kregen om te herstellen,’ zei de dokter en keek naar het apparaat waarop mijn hartslag te zien was.

Raar genoeg klopte mijn hart niet in het ritme dat je zou verwachten. Het leek net alsof het steeds een tel oversloeg.

‘Goed. Alles ziet er prima uit en als jij je over vijf dagen nog steeds goed voelt, mag je naar huis om te revalideren. Als je vragen hebt of er is iets, dan moet je roepen,’ zei ze en keek me doordringend aan.

Ik had het gevoel dat ze me iets wou vertellen, maar dat niet kon omdat ze het niet mocht.

‘Doe ik, dokter.’

‘We willen Iris graag laten overplaatsen naar een ziekenhuis bij ons in de buurt,’ zei Dave en stond op. ‘Nu ze wakker is, zal dat geen probleem meer zijn, toch?’

‘Wonen we hier niet dan?’ vroeg ik verbaasd en keek van de dokter naar Dave.

‘Nee, lieverd. Je was hier voor je werk,’ antwoordde hij, maar de dokter knikte zachtjes.

Wat was hier aan de hand?

‘Zullen we de papieren gaan klaarmaken,’ zei Dave tegen de dokter.

‘Dat is goed.’

‘Ik ben er zo weer, lieverd,’ zei Dave en liep achter de dokter aan, gevolgd door mijn moeder.

Voorzichtig drukte ik op een knopje, zodat de rugleuning van mijn bed iets omhoog ging.

‘Goedemorgen, mevrouw,’ zei een knappe jongeman.

‘Hallo,’ lachte ik verlegen en keek naar mijn laken.

‘Ik zie dat je eindelijk wakker bent,’ lachte hij en trok een kar met eten naar binnen. ‘Wat kan ik voor je maken?’

‘Doe maar een broodje.’

‘Een broodje pindakaas komt eraan,’ zei hij en begon het broodje te smeren.

‘Hoe weet je dat ik pindakaas op brood wil?’ vroeg ik en bekeek hem van top tot teen.

Had ik hem soms al eens eerder gezien? O, het komt vast door die hersenkneuzing.

‘Dames met zulke mooie haren moeten wel geregeld pindakaas eten. Daar krijg je mooie haren van, wist je dat?’ zei hij en hing een tafeltje over het bed heen.

‘Ja, volgens mij weet ik dat,’ zei ik en voelde een traan over mijn wang lopen.

‘Sorry, ik wou je niet verdrietig maken,’ zei de jongeman en gaf me een zakdoek aan.

‘Dank je wel,’ lachte ik en snoot mijn neus.

‘Zo, nu moet je dit netjes gaan opeten, want anders lig je hier over een maand nog,’ zei hij en zette een bordje met twee broodjes voor me neer. ‘Wat wil je erbij drinken?’

‘Doe maar chocolademelk,’ lachte ik en at een broodje op.

‘Smaakt het goed?’

‘Heerlijk,’ giechelde ik en begon aan mijn andere broodje.

‘Wil je er zo nog twee?’

‘Doe maar niet, anders word ik nog dik.’

‘Als je nog wat wil, moet je me maar roepen,’ zei hij en duwde zijn karretje de deur weer uit.

‘Doe ik,’ zei ik en keek hem na. ‘Hoe heet je eigenlijk?’ riep ik nog snel, maar ik was te laat.

‘Hoe heet wie?’ vroeg Dave geërgerd.

‘De man, die net mijn eten kwam brengen, zei dat ik moest roepen als ik nog wat nodig heb. Maar ik weet niet hoe hij heet, dus hoe moet ik dan roepen,’ lachte ik en stak mijn hand naar hem uit.

‘Dan druk je gewoon op deze blauwe knop,’ zei Dave en wees naar de knop naast mijn bed. Langzaam kwam hij naast me op bed zitten en keek me afwachtend aan.

‘Hoe lang kennen wij elkaar al?’ vroeg ik.

‘We hebben elkaar leren kennen op de camping toen jij veertien was en ik twaalf. Eerst waren we alleen goede vrienden, maar al snel kregen we verkering.’

‘En nu zijn wij?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Hoe oud zijn we nu?’

‘Jij bent nu vijftientig en ik ben drieëntwintig,’ antwoordde hij. ‘Hoezo?’

‘Wist ik niet meer,’ fluisterde ik verdrietig en dronk mijn chocolademelk op.

‘Dat geeft niet. De dokter heeft gezegd dat je geheugen wel terugkomt na een lange tijd en dat het helpt als we jou dingen vertellen of laten zien.’

‘Gelukkig,’ zuchtte ik en lachte voorzichtig.

‘Wat dan?’

‘Heb je enig idee hoe raar dit is? Jij zegt dat we een relatie hebben en ik weet er helemaal niets meer van. Ik kan me wel iets herinneren van de camping, maar niet zo veel en voor de rest weet ik eigenlijk helemaal niets meer,’ snikte ik zachtjes.

‘Lieverd, plaag jezelf niet zo. Het belangrijkste is dat je nog leeft en dat je weer helemaal beter moet worden, zodat je naar huis toe kan.’

‘Waar wonen we eigenlijk?’

‘Niet zo heel ver hier vandaan, hoor,’ zei hij. ‘Ga nu maar even slapen, lieverd. De dokter zei dat je veel moest rusten.’

‘Wat ga jij doen?’

‘Ik ga even mijn ouders bellen om te zeggen dat je wakker bent,’ zei hij en kustte me zachtjes op mijn hoofd. ‘Hou van je,’ fluisterde hij zachtjes en liep mijn kamer uit.

Toen was ik weer alleen. Waarom vertelde hij niet waar we wonen? Ow dit is niet goed voor mijn hersens denk ik.

Na een diepe zucht deed ik mijn ogen dicht en probeerde wat te slapen.

Onrustig draaide ik heen en weer, tot ik me begon te ergeren aan mezelf.

‘Slaap je?’ hoorde ik iemand vragen.

Verbaasd deed ik mijn ogen open en keek opzij. ‘Hoi,’ zei ik voorzichtig. Ik herkende hem wel, hij was mijn broertje, maar ook nu kon ik me de naam niet herinneren.

‘Hoe gaat het, zus?’ vroeg hij en ging naast me op een stoel zitten.

‘Gaat wel,’ zei ik en keek hem vragend aan.

‘Mama zei al dat je waarschijnlijk niet meer wist wie ik was,’ zei hij verdrietig.

‘Je bent mijn broertje. Dat weet ik wel, maar je naam ben ik vergeten,’ zei ik beschaamd.

‘O, dan valt het nog wel mee,’ lachte hij en stak zijn hand naar me uit. ‘Hallo zus, ik ben Paul, je broertje,’ lachte hij toen ik zijn hand vastpakte.

‘Hallo Paul, ik ben je zus Iris,’ lachte ik terug. *Eindelijk iemand die niet zo serieus deed.*

‘Ik mocht van Dave eigenlijk niet naar je toe gaan,’ zei hij. ‘Wat een sukkel niet? Ik ben je broertje, geen enge vent.’

‘Volgens mij beslis ik altijd nog zelf wie ik wil zien en wie niet,’ zei ik. ‘Ik ben blij dat je langs bent gekomen. Ik moest gaan slapen van Dave, maar na twee maanden had ik daar eigenlijk geen zin in.’

‘Mag ik heel eerlijk tegen je zijn, zus?’ fluisterde mijn broertje en keek angstig om zich heen.

‘Vertel maar,’ antwoordde ik zachtjes en keek naar de deur.

‘Ik snap niet hoe jij dat ongeluk hebt gehad. Ik ben een paar keer naar de plek geweest waar het is gebeurd, maar...,’ zei hij en keek toen beschaamd naar beneden.

‘Er is helemaal niets waaraan je kunt zien dat ik een ongeluk heb gehad,’ raadde ik.

‘Klopt,’ zei hij en keek op. ‘Niemand wil dat ik er met jou over praat, omdat het te traumatisch is, maar hoe kan iets wat jij je niet kan herinneren nou traumatisch zijn?’

‘Goede vraag,’ zei ik en keek afwezig naar de deur.

‘Gaat alles echt wel goed met je?’

‘Ik weet het niet, Paul. Alles voelt heel raar en ongemakkelijk aan. Dit,’ zei ik en wees van hem naar mij, ‘is de tweede keer dat ik me niet ongemakkelijk voel sinds ik wakker ben.’

‘En wanneer was de eerste keer?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Toen een jongen mijn broodje pindakaas bracht,’ zei ik en keek hem aan. ‘Goede beltoon, broertje,’ lachte ik toen er hardcore door de kamer galmde.

‘Dank je,’ zei hij en pakte zijn telefoon. ‘Ik moet gaan. Mijn uitkijk sms’t dat Dave er weer aankomt. Wil je niet zeggen dat ik ben geweest?’

‘Ik vergeet het waarschijnlijk toch zo weer,’ lachte ik en stak plagend mijn tong uit. ‘Ik zeg niets.’

‘Dank je,’ zei hij en kustte me zachtjes op mijn voorhoofd.

‘Jij bedankt,’ zei ik en lachte voorzichtig.

Snel liep mijn broertje de kamer uit en verdween uit mijn zicht.

Wat was hier aan de hand? Waarom was mijn broertje zo bang? Waarvoor was hij zo bang? Ik hoop dat hij altijd eerlijk tegen me is en blijft, zei ik tegen mezelf en deed mijn ogen dicht.

‘Hoi, lieverd,’ lachte Dave vrolijk en kwam mijn kamer ingelopen.

‘Hoi,’ zei ik pissig en keek hem aan.

‘Waarom doe je nou zo kwaad?’

‘Lieverd, slaap je? Ja schat, ik lag net te slapen,’ snauwde ik en deed mijn ogen even dicht.

Ik was net in slaap gevallen toen Dave de kamer binnenkwam schreeuwen. Het gevolg was een barstende hoofdpijn.

‘Sorry, maar daarom hoef je nog niet boos tegen mij te doen,’ zei hij kwaad en ging dreigend tegenover me staan.

‘Ik heb nu vreselijke hoofdpijn,’ snikte ik zachtjes en raakte met een hand mijn hoofd aan. Het leek wel alsof mijn hersens aan het koken waren, zo warm was mijn hoofd. Mijn hele lichaam voelde alsof het in brand stond.

‘Gaat alles wel goed met je?’ vroeg de dokter die net mijn kamer kwam inlopen.

‘Nee, ik heb het gevoel dat ik in brand sta,’ zei ik gesmoord en keek in paniek naar Dave.

‘Heb je ook ergens pijn?’

Snel dacht ik na en bewoog mijn lichaam voorzichtig. ‘Alleen mijn borst en hoofd doen pijn.’

Elke keer dat ik adem haalde, leek het net alsof er een mes in mijn borst stak.

‘Zie je nou wel dat ze een gebroken rib heeft,’ snauwde Dave. ‘Ik eis een andere dokter,’ riep hij kwaad.

‘Ik heb zes foto’s van haar borstkast laten maken en zes verschillende artsen hebben het nagekeken,’ zei de dokter kalm. ‘Er is niets mis met haar borstkast.’

‘Waarom zeg je dat?’ vroeg ik Dave. ‘Ik heb toch al die tijd in coma gelegen. Hoe kan je dan weten dat het daar pijn doet?’

‘Kijk even onder je pyjama,’ zei de dokter en wees naar mijn linkerkant. Aarzelend tilde ik mijn pyjama een stukje op en keek naar mijn borst. Hij was helemaal blauw, nee zwart. Eigenlijk weet ik niet goed hoe ik het moet omschrijven.

Het leek net alsof iemand een tekening had gemaakt op mijn borst en een deel van mijn buik. ‘Wauw,’ fluisterde ik zachtjes en raakte de plek voorzichtig aan.

‘Niet doen. Straks doe je je pijn,’ riep Dave en pakte mijn hand vast. ‘Het doet niet pijn en ik zou het fijn vinden als je me loslaat, want jij doet me wel pijn,’ zei ik en keek naar mijn hand.

‘Doet het nog zeer?’ vroeg de dokter kalm en keek me aan.

‘Nee, niet meer. Al moet ik zeggen dat mijn borst een beetje ongemakkelijk voelt, net alsof hij gekneusd is,’ zei ik en keek haar aan. ‘Maar de pijn is nu helemaal weg.’

‘Waarschijnlijk was het gewoon spierpijn,’ zei ze en keek naar Dave. ‘En jij moet zorgen dat Iris niet zo gestresst raakt,’ zei ze tegen hem. ‘Ik wil straks nog wel even wat onderzoeken doen, om zeker te weten dat alles goed met je gaat.’

‘Wat voor onderzoeken?’ vroeg Dave geërgerd.

‘In ieder geval een MRI-scan om te kijken hoe erg de schade in haar hersens is en ik wil dan direct even een scan en echo maken van haar borst. Zodat we er zeker van kunnen zijn dat daar niets stuk is,’ zei de dokter.

‘Dan is het goed,’ zei Dave en keek me aan.

‘Heb ik hier ook iets in te beslissen,’ zei ik kwaad. ‘Dit is mijn lichaam en niet die van jou. Jij kunt dan wel mijn vriendje zijn, maar je hebt niets te zeggen over mijn lichaam.’

‘Jij kunt niet goed denken, dus ik neem de beslissingen.’

‘Eruit,’ riep ik kwaad en wees naar de deur. *Wie dacht hij wel dat hij was, mijn vader?*

‘Goed, ik neem Iris nu mee voor onderzoeken,’ zei de dokter en koppelde apparaten los.

‘Dat vind ik een goed idee,’ zei ik en keek naar de deur.

‘Kan ik even hulp krijgen?’ riep de dokter.

Al snel kwam de jongeman binnenlopen die mij ook eten had gebracht. ‘Wat kan ik doen?’

‘Eruit,’ siste Dave kwaad en ging dreigend voor de jongen staan.

‘Houd op,’ gilde ik en keek Dave aan. ‘Waar ben jij mee bezig? Laat de dokter gewoon haar werk doen en ga weg.’

‘Iris, je weet niet wat je zegt,’ zei hij en pakte mijn hand vast.

‘Ik heb geheugenverlies, geen verstandsverlies,’ zei ik pissig en trok mijn hand uit de zijne.

‘Meneer, wilt u aan de kant gaan,’ zei de jongeman beleefd en liep naar het hoofdeinde van mijn bed. ‘Gaat alles wel goed met je?’ vroeg hij en legde zijn hand op mijn hoofd.

‘Nee, brand,’ fluisterde ik en keek naar de dokter. *Jeetje, de koorts is zo erg dat zijn hand een ijsklontje lijkt*, dacht ik.

‘Ze moet nu echt onder de scan, dus ga aan de kant, Dave,’ zei de dokter en trok mijn bed de kamer uit.

‘Dokter,’ fluisterde ik toen we een gang doorgingen en ik zeker wist dat Dave weg was.

‘Ja,’ zei ze en keek even achterom.

‘Wij hebben elkaar al eerder ontmoet, hè?’

‘Dat klopt,’ antwoordde ze en lachte naar me.

‘Dat dacht ik al,’ lachte ik voorzichtig. ‘Ik weet niet meer wanneer of waarom.’

‘Binnenkort herinner je je dat wel weer,’ zei ze en keek naar de man achter me.

‘En wij hebben elkaar ook al eerder ontmoet,’ zei ik tegen hem.

‘Klopt,’ zei hij zachtjes en keek de andere kant op.

Verbaasd keek ik weer voor me en voelde mijn hart sneller kloppen.

‘Heb je het weer warm?’ vroeg de dokter en keek me bezorgd aan.

‘Nee,’ loog ik en lachte naar haar. Langzaam legde ik een hand op mijn borst en begon toen te lachen.

‘Wat is er?’ vroeg de jongen achter me.

‘Dit lijkt net een slechte dramafilm,’ zei ik. ‘Jonge vrouw heeft geheugenverlies en iedereen liegt tegen haar. Waarschijnlijk wordt het later een horrorfilm.’

‘Met wie in de hoofdrol?’ vroeg de dokter. ‘Een vampier?’

‘Gezien mijn boekenkast en grote fantasie zou dat best wel eens kunnen.’

‘Je moet niet alles geloven wat er in de boeken staat,’ fluisterde de jongeman achter me.

‘O en waarom dan niet?’ vroeg ik, terwijl ik hem aankeek. *Had ik het me nu verbeeld of glinsterde daar net een traan in zijn ogen.*

‘Omdat iedereen toch weet dat vampiers niet bestaan,’ zei hij en lachte ongemakkelijk.

‘Daar ben ik het niet mee eens,’ zei ik en haalde mijn schouders op. ‘Ergens op deze aarde lopen vast wel vampiers en anders heb je altijd nog de vampier vleermuis in Zuid-Amerika.’

‘Leuke beestjes zijn dat,’ fluisterde de jonge man.

‘Hoe heet je eigenlijk?’

Nu keek ik echt in zijn ogen. Ze waren prachtig blauw en ze gaven me het gevoel dat ik erin kon verdrinken.

‘Jack,’ zei hij en deed zijn ogen dicht.

‘Leuk om je te ontmoeten,’ lachte ik voorzichtig en stak mijn hand naar hem uit. ‘Iedereen zegt dat ik Iris heet, maar daar ben ik het niet mee eens.’

‘Hallo Iris, die niet Iris heet,’ lachte hij en pakte mijn hand vast. Een elektrische tinteling liep door mijn hele lichaam. *Wauw, wat was dit.*

‘Zo, we zijn er,’ zei de dokter en haalde me uit mijn droom. Snel reed ze me een kamer binnen en zette mijn bed naast een andere.

‘Geweldige tractor,’ zuchtte ik en probeerde rechtop te zitten.

‘Heb je hier al eerder in gelegen?’ vroeg ze verbaasd.

‘Ja. Toen ik zestien was heb ik een ongeluk gehad en toen moest ik ook door de MRI-scan.’

‘Ook voor je hersens of voor een ander deel van je lichaam?’

‘Mijn hersens.’

‘Dat hebben je ouders helemaal niet tegen me gezegd,’ zei de dokter boos. ‘Nu weet ik dus niet of het letsel dat je hebt oud of nieuw is. Jack, wil jij even op haar passen, dan bel ik haar ouders op voor meer informatie. Beter nog, ik denk dat ik gewoon even je dossier doorspits.’

Kwaad verliet de dokter de kamer zonder te wachten op een antwoord van ons.

‘Waarvan kennen wij elkaar?’ fluisterde ik zachtjes en keek naar Jack.

‘Dat kan ik je niet vertellen,’ zei hij en ging naast me op bed zitten. ‘Je zult je alles zelf moeten herinneren.’

‘Ik ben bang,’ fluisterde ik zachtjes en voelde tranen over mijn wang lopen.

‘Huil alsjeblieft niet,’ fluisterde hij en streekte zachtjes over mijn wang.

‘Sorry,’ snikte ik zachtjes. ‘Wat een puinzooi.’

‘Luister naar je gevoel, dan komt alles vast wel weer goed,’ zei Jack en pakte mijn hand vast. ‘Jij weet het beste wie je bent.’

‘Ik wou dat ik het nu al wist,’ fluisterde ik zachtjes en keek snel de andere kant op. *Waarom wilde ik hem zoenen? Jeetje, wat was ik erg. Of toch niet?*

‘Het komt allemaal weer goed, lieverd,’ zei hij en boog langzaam voorover.

‘Ik mag dit eigenlijk helemaal niet doen,’ fluisterde hij tegen mijn lippen en kustte me zachtjes.

‘Geeft niet,’ lachte ik en kustte hem terug. ‘Mocht mijn leven een puinzooi blijven en iedereen tegen me blijven liegen, wil je dan een ding voor me doen?’

‘Alles.’

‘Vertel me dan de waarheid,’ zei ik en kuste hem zachtjes. ‘Mijn gevoel zegt dat je toch altijd in de buurt zal zijn.’

‘Klopt,’ lachte hij zachtjes en streelde met een hand door mijn haar. ‘Ik beloof het.’

‘Dank je,’ zei ik en deed mijn ogen dicht.

Hij kuste me lang en innig en vroeg: ‘Wil je even slapen?’

‘Ja,’ zei ik en streelde over zijn wang. ‘Volgens mij houd ik van jou,’ zei ik zachtjes en deed mijn ogen dicht.

‘Iris, word je wakker?’ hoorde ik de dokter zeggen.

‘Ja,’ zei ik en deed mijn ogen open.

‘Wel handig dat je ging slapen voor de scan,’ zei ze en ging op de stoel naast me zitten. Ik was weer terug in mijn kamer en keek verbaasd om me heen.

‘Heb ik zo lang geslapen dan?’

‘Ja, maar dat is normaal. Je hersens hebben veel rust en tijd nodig om zich te herstellen,’ antwoordde ze en keek me aarzelend aan.

‘Zeg het maar,’ fluisterde ik zachtjes.

‘Je wordt morgen overgeplaatst naar een ander ziekenhuis. Dus waarschijnlijk is dit de laatste keer dat ik je zie,’ zei ze en pakte iets uit haar jaszak. ‘Ik moest je dit geven van Jack,’ zei ze en gaf me een ring. Het was een prachtig, zilveren ringetje met een zwart steentje erin.

‘Wauw,’ fluisterde ik en schoof hem om mijn vinger.

‘Je mag hem alleen niet aan Dave laten zien,’ zei ze en stond op. ‘Sorry, ik wou dat ik je alles kon vertellen, zodat je wist hoe de vork in de steel zat.’

‘Ik hoop dat mijn geheugen snel weer terug is,’ zei ik en lachte voorzichtig naar haar.

‘De scan was goed. Er was niets op te zien wat ervoor zou zorgen dat je geheugen wegblijft,’ zei ze en liep naar de deur. ‘Tot ziens.’

‘Doei,’ fluisterde ik en keek de dokter na. Verdrietig keek ik naar het raam. *Waarom gaf Jack zelf niet deze ring? Mijn eigen ring.*

‘Wat heeft ze gezegd?’ zei Dave toen hij de kamer binnenkwam.

‘He?’ vroeg ik verbaasd.

‘Je kijkt zo verdrietig naar buiten, dus ze moet iets tegen je gezegd hebben.’

‘Ze zei alleen dat de scan goed was en dat er geen beschadigingen te zien waren. Dus dat mijn geheugen vanzelf weer terugkomt,’ zei ik en keek hem aan.

‘Waarom ben je dan verdrietig?’

‘Omdat ik me niets kan herinneren,’ loog ik en keek weer naar buiten. ‘Ik voel me net een vreemde, gevangen in dit lichaam. Ik weet niets over mezelf of jou

en mijn familie. Ja, ik heb een broertje en een zusje, maar daar houdt het mee op.'

'Je moet je niet zo druk maken. Je geheugen komt vanzelf wel terug,' zei hij en kustte me zachtjes. Het was een aangename kus, maar ik kreeg niet hetzelfde warme gevoel als bij Jack.

'Ik denk dat het gewoon een zware dag is geweest,' zuchtte ik.

'Dat geloof ik graag, lieverd,' zei hij en kwam naast me op bed zitten. 'Ik heb thuis alle fotoalbums al klaargelegd en met al onze vrienden een afspraak gemaakt, zodat we je kunnen helpen met je geheugen.'

'Dank je,' lachte ik voorzichtig en raakte zijn wang aan. 'Wonen wij al samen?'

'Nee, nog niet. We hadden net ons huisje gekocht toen jij het ongeluk kreeg.'

'Vertel eens iets over ons huisje,' vroeg ik en ging iets onderuit liggen.

'Ik heb foto's meegenomen,' zei hij en gaf me een stapeltje foto's aan.

'Wat een leuk huisje,' zei ik en bekeek alle foto's. Het was een klein, schattig huisje, helemaal wit. Eigenlijk was het gewoon een mini herenhuis. Achter het huis was een paardenbak met stallen. 'Daar heb ik nou zin in,' zei ik en staarde naar de foto.

'Je moest en zou dit huisje hebben vanwege de stallen en de ligging,' zei hij en wees naar het bos. 'Je kunt direct de tuin uitrijden, het bos in.'

'Heerlijk,' zei ik en keek hem lachend aan.

'Ik denk dat je wel even moet wachten voordat je weer paard mag rijden en we hebben nog geen paarden op stal staan.'

'Dan moet ik de dokter maar vragen wanneer ik weer mag paardrijden,' lachte ik. 'Heb je geen foto's van de binnenkant?'

'Nee, deze heb ik vorige week gemaakt, zodat je kon zien hoe mooi ik de buitenkant al had geschilderd.'

'Nou, ik vind het mooi geworden,' lachte ik. 'Vertel, hoe ziet het er van binnen uit?'

'Beneden hebben we een woonkamer, een keuken en een eetkamer, maar daar wil jij je kantoor van maken. Boven hebben we drie slaapkamers en een badkamer.'

'Waarvoor heb ik een kantoor nodig?' vroeg ik ongemakkelijk.

'Je bent makelaar, lieverd. Eigenlijk bezit jij een heleboel onroerend goed.'

'Echt waar? Wat doe jij dan?'

'Ik werk op een boorplatform.'

'Wat doe je daar?'

'Ik ben de manager,' zei hij. 'Ik let op hoeveel olie er uit de zeebodem wordt gehaald en ik zorg ervoor dat alles op tijd wordt geïnspecteerd.'

'Dan ben je dus vaak van huis?'

‘Ja, normaal gesproken ben ik zes weken aan het werk en dan zes weken thuis. Alleen gebeurd het vaker dat ik acht weken weg ben en dan twee weken thuis.’

‘O,’ zei ik en keek ongemakkelijk naar buiten.

‘Jij moet ook vaak op reis en meestal doe je dat dan als ik niet thuis ben.’

‘Dan moet ik naar het buitenland om huizen te kopen en te verkopen,’ raadde ik.

‘Dat klopt. Of je moet voor iemand anders een huis kopen,’ zei Dave en kustte me zachtjes op mijn voorhoofd.

‘Wat doen we nog meer?’

‘In de zomer en winter gaan we altijd op vakantie naar het buitenland. Jij rijdt bijna dagelijks paard en één keer per maand heb ik mannenavond. Dan ga ik met de jongens op pad.’

‘Leuk,’ lachte ik voorzichtig en deed mijn ogen dicht. *Waarom klinkt dit helemaal niet als mijn leven? Oké, het paardrijden en onroerend goed komen me bekend voor, maar zou ik het echt leuk vinden om zoveel alleen te zijn? Ik weet het niet.*

‘Wat is er?’

‘Moe,’ fluisterde ik zachtjes en keek hem aan.

‘Dan moet je maar gaan slapen, lieverd,’ zei Dave en pakte mijn hand vast.

‘Hoe kom je aan deze ring?’

‘De dokter gaf hem mij, omdat hij uit mijn broekzak was gevallen toe ze me naar de eerste hulp brachten,’ loog ik. *O shit, hij mocht hem helemaal niet zien.*

‘Ik heb die ring anders nog nooit gezien,’ zei Dave geïrriteerd. ‘Volgens mij heeft ze een fout gemaakt.’ Kwaad en allesbehalve voorzichtig haalde hij de ring van mijn vinger.

‘Misschien had ik hem net gekocht, voordat ik het ongeluk kreeg,’ zei ik tegen hem en probeerde de ring weer terug te pakken.

‘Nee, deze ring is vast van iemand anders. Ik zal hem weer aan de dokter geven.’

‘Je doet maar,’ snauwde ik kwaad en deed mijn ogen dicht.

‘Ik kom je morgenvroeg halen, dan gaan we naar huis,’ zei Dave, kustte me kort op mijn hoofd en liep de kamer uit.

Waarom zijn mijn ouders niet meer geweest? Hoezo, ophalen om naar huis te gaan? Ik zou toch overgeplaatst worden naar een ander ziekenhuis? vroeg ik me ineens af. *Ik wil helemaal niet met hem mee,* snikte ik zachtjes en probeerde te slapen.

‘Iris, word je wakker?’

Ik deed mijn ogen open. ‘Hoi, pap,’ lachte ik.

‘Dag, schat,’ zei mijn vader en kustte me zachtjes op mijn hoofd. ‘Heb je lekker geslapen?’

‘Nee, een beetje heel erg vast,’ zei ik en keek verbaasd om me heen. Ik lag in mijn eigen slaapkamer. ‘Hoe kom ik ineens thuis?’

‘Dave heeft je naar huis laten brengen ondanks dat je sliep. De dokter zei ook dat het beter voor je was, want dan kreeg je minder last van stress.’

‘Ik ben blij dat ik thuis ben,’ zei ik en probeerde te gaan zitten.

‘Ik ben ook blij dat je thuis bent,’ zei mijn vader en hielp me overeind. ‘Zit je zo goed?’

‘Ja,’ antwoordde ik en keek rond. Mijn slaapkamer was precies zoals ik me herinnerde. Al mijn boeken stonden in de boekenkast en mijn foto’s en posters hingen er ook. *Raar. Waarom herinner ik me dit wel zo goed en de rest niet?*

Mijn vader herkende ik ook direct aan zijn stem. Wat een gedoe, zuchtte ik.

‘Wat is er?’ vroeg mijn vader bezorgd.

‘Ik herken jou en dit wel ineens, nou ja eigenlijk direct. En de rest allemaal niet.’

‘Dat komt allemaal wel weer goed. Je hersens hebben gewoon even de tijd nodig om te herstellen,’ zei mijn vader. ‘Nu ga ik even wat te eten voor je halen, want dat is ook belangrijk.’

‘Dank je, pap,’ zei ik en keek uit het raam.

‘Hoe vaak moet ik nou zeggen dat jij je hoofd niet overal tegenaan moet stoten,’ hoorde ik mijn zusje achter me zeggen.

‘Ik denk dat je dat nog niet genoeg hebt verteld, zusje,’ lachte ik en keek haar aan.

‘Hoe gaat het met je, zus?’

‘Gaat wel,’ zei ik. *Hoe heet ze ook alweer?*

‘Weet je mijn naam nog wel?’ vroeg ze en ging op de stoel naast mijn bed zitten.

‘Nee, sorry,’ zei ik en voelde mijn wangen rood worden.

‘Geeft niet, je weet gelukkig nog wel dat ik je zusje ben,’ lachte ze en stak haar hand uit. ‘Ik ben Joyce.’

‘Hoi,’ lachte ik en pakte haar hand vast. ‘Ik ben Iris.’

‘Leuke naam,’ zei mijn zusje en stak plagend haar tong uit.

‘Dank je,’ zuchtte ik en keek weer voor me.

‘Heb je het al met Dave over de bruiloft gehad?’ vroeg Joyce ineens.

‘Welke bruiloft?’

‘Dat ben je dus ook vergeten,’ zei ze en ratelde toen door zonder te wachten op een reactie van mij. ‘Jullie zouden gaan trouwen, over twee maanden al. De dag nadat je het ongeluk kreeg, zouden we eigenlijk op zoek gaan naar een trouwjurk. Of beter gezegd, we zouden alweer gaan kijken naar een trouwjurk, omdat jij niet kon kiezen. Dus nu vraag ik me af hoe jullie het gaan doen, want

je kan niet binnen zeven of acht weken nog een trouwjurk krijgen. Eigenlijk zal dat sowieso moeilijk gaan worden, want vind maar eens een leuke trouwjurk die al de littekens en blauwe plekken bedekt. Nou ja, dat moeten jullie ook zelf maar regelen, zolang ik maar het bruidsmisje ben. Nou zus, ik moet nu gaan, want ik moet zo aan het werk. Zie je vanavond.'

En toen liep ze mijn slaapkamer uit, zonder te wachten tot ik wat zei. Laat staan dat ik überhaupt kon reageren op iets wat ze had verteld. *Ging ik trouwen? Nee, nog beter. Ging ik met hem trouwen? Gedroeg hij zich normaal ook zo als een hufter of was dat alleen omdat hij zich zorgen maakte om mij. Ik snapte er helemaal niets meer van.*

'Kijk eens. Twee broodjes pindakaas en een kopje thee voor mevrouw,' lachte mijn vader en zette een dienblad op mijn schoot.

'Dank je,' zei ik afwezig.

'Wat zei die wervelwind net tegen je?'

'Ga ik trouwen met Dave?' vroeg ik verbaasd.

'Ja, jullie zouden over twee maanden gaan trouwen,' zei mijn vader en kwam naast me zitten op een stoeltje. 'Wat dan, lieverd?'

'Dat wist ik ook niet meer.'

'En verder?'

'Doet hij anders ook altijd zo bezitterig en pissig,' fluisterde ik zachtjes en keek naar de deur.

'Soms wel, ja,' lachte papa en deed mijn slaapkamerdeur dicht. 'Dave kan soms nogal, hoe zeg je dat altijd zo leuk,' zei hij en dacht even na. 'O ja, hij kan zich nogal hufterig gedragen soms. Je hebt hem daar al vaak over aangesproken, maar het is gewoon de aard van het beestje.'

'Geweldig,' zuchtte ik en at mijn broodje op.

'Ik denk dat hij nu extra hufterig is, omdat hij zich zorgen maakt om jou. Vanaf het moment dat jij in het ziekenhuis kwam te liggen, heeft hij geen moment rust meer genomen. Hij heeft elke dag van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bij je bed gezeten, te wachten tot je wakker werd. Dus ik denk dat hij nu oververmoeid is.'

'O,' fluisterde ik alleen maar. *Maakte hij zich echt zorgen om mij? Was hij nu alleen maar hufterig omdat hij moe was?*

'Geef hem maar gewoon even de tijd. Die tijd heb jij ook nodig om weer aan te sterken. Straks herinner je je alles weer en dan weet je ook weer waarom je met hem wilde trouwen,' lachte papa en stond op. 'En nu moet ik gaan, want anders ben ik te laat op het werk.'

'En dat moet niet, hè,' lachte ik. 'Tot vanavond, pap.'

'Tot vanavond. Mama is met een uurtje weer thuis. Red jij je tot die tijd?'

'Ik denk het wel,' zei ik en keek aarzelend naar buiten. 'Zou je mij een boek willen geven?'

‘Natuurlijk. Je favoriete neem ik aan,’ lachte papa en gaf me een boek.
‘Dank je, pap,’ zei ik en wachtte tot hij mijn slaapkamer uit was.
Snel sloeg ik mijn boek open en begon te lezen.
‘Wat ben jij aan het doen?’ hoorde ik Dave ineens achter me zeggen.
Verbaasd keek ik achterom en zag hem in de deuropening staan met een grote bos rozen in zijn hand. ‘Ik ben aan het lezen.’
‘Kijk eens,’ zei hij en zette de rozen op mijn bureau neer.
‘Dank je wel,’ lachte ik. *Blijkbaar was hij toch niet zo hufterig.*
‘Vind je ze mooi?’
‘Ik vind ze prachtig,’ zei ik en stak mijn hand naar hem uit.
Snel kwam hij naar me toegelopen en ging naast me zitten. ‘Hoe voel jij je vandaag?’
‘Wel goed, denk ik.’
‘Heb je geen hoofdpijn of ergens anders last van?’
‘Nee, eigenlijk heb ik nergens last van. Alleen stijve spieren.’
‘Gelukkig,’ zei Dave en kustte me zachtjes.
‘Over stijve spieren gesproken. Zou je mij even uit bed willen helpen, ik moet heel nodig naar de wc,’ zei ik en keek naar mijn handen.
‘Daar hoeft jij je niet voor te schamen,’ lachte Dave en deed mijn dekbed aan de kant. ‘Ooit zul je voor mij moeten zorgen.’
‘Ik hoop dat het nog lang duurt,’ zei ik en keek hem even aan. Langzaam en voorzichtig deed ik mijn benen aan de kant, tot ik met mijn voeten op de vloer stond.
‘Gaat het?’
‘Jawel, het voelt alleen erg raar en onwennig,’ zei ik en probeerde te staan. *Wat een drama. Ben je vijftwintig en heb je hulp nodig met opstaan.*
‘Dat geloof ik graag. Dit is de eerste keer in twee maanden dat je staat.’
‘Eigenlijk is het best wel fijn om te staan,’ lachte ik voorzichtig en liep heel langzaam naar de badkamer.
‘Red je jezelf verder wel?’ vroeg Dave toen ik op de wc zat.
‘Ja, dat lukt denk ik nog wel.’
Snel deed Dave de deur dicht.
‘Lieverd,’ riep ik.
‘Ja, wat is er?’ vroeg Dave geschrokken en deed de deur weer open.
‘Ik ben klaar,’ lachte ik en probeerde weer op te staan.
‘Dan help ik je weer naar bed,’ lachte Dave en pakte mijn arm beet.
‘Dank je,’ lachte ik en leunde tegen hem aan.
‘Waarom heb je mij niet verteld dat we gaan trouwen?’ vroeg ik even later.